

" στα χίλια σκοτωμένα κορίτσια " όπως αποκαλεί τις νεαρές αγωνίστριες που πότισαν με το αίμα τους την ελληνική γη.

Κι' έδω σ' έμεινε; Το δράμα της Κύπρου έγινε γνωστό σ' όλο τον κόσμο απ' εκείνο το ανατριχιαστικά τραγικό πρόσωπο της νέας που κλαίει και μοιρολογά τον χαμένο αγαπημένο, ή το χαμένο σπιτικό. Όμως όχι, ή νέα της Κύπρου δεν είναι ~~μόνο~~ ^{μόνο} αυτό. Η νέα της Κύπρου ξέρει βέβαια να κλαίει ~~κλάκει~~ ^{κλάκει} τους νεκρούς της, ξέρει όμως και να καταριέται τους δολοφόνους φασίστες που μ'ας δδήγησαν ως αυτό τόχαλασμό. Ξέρει και να ορθώνει ψηλά τόκεφάλι και ν'αγωνίζεται για να ξαναγίνουν και πάλι όλα όπως ήταν πριν από την καταραμένη εκείνη μέρα της 15ης Ιούλη. Κι' όταν χρειασθεί, κι' όπως χρειασθεί ~~οί~~ ^{οί} νέες της Κύπρου θα δώσουν τόπαρόν τους, αναπληρώνοντας τις έξη χιλιάδες παλληκάρια μας που σκοτώθηκαν ή χάθηκαν σ' αυτό τόχ άδικο και φοβερό μακελειό όπου μ'ας δδήγησε ο φασισμός, ο ελληνικός, ο τουρκικός, ο έγγλέζικος, ο αμερικάνικος, γιατί ο φασισμός δέ έχει ούτε καταγωγή ούτε πρόσωπο, ούτε σημαία ούτε αρχές. Είναι ένας, ο ίδιος πάντα, όσο κι' αν ξεγελά τους λαούς μετατρέποντας τόπροσωπέο του σέ φασισμό του Χίτλερ, ή του Μουσολίνι, του Πινωσέτ ή του Παπαδόπουλου.